

РЕШЕНИЕ

№ 6602

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 08.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **9692** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Образувано е по жалба с вх. № 23513 от 08.10.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от В. К., гражданин на А. срещу решение № 642 от 30.08.2012 г. издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, като постановено при нарушение на административно производствените правила и при формално изпълнение на указанията на съда, дадени с решение № 980 от 16.12.2011 г. Оспорващият сочи, че при постановяване на решението административният орган не е изследвал обстойно изложените от него причини за напускане на държавата по произход, както и че не е обсъдил обстановката в А. в контекста на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, като излага подробни съображения за това. Соочи, че административният орган се е произнесъл подхождайки формално към искането му за предоставяне на закрила. Излага доводи, че настоящата му молба е мотивирана от факта на навършване на пълнолетие, което изисква да отбие задължителна военна служба в А.. Предвид изложеното моли съда да отмени оспореното решение и да уважи жалбата му за предоставяне на статут.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез процесуалния

си представител, оспорва жалбата. Моли съда да потвърди обжалвания административен акт като правилен и законосъобразен. Излага, че административният орган е изпълнил указанията, дадени му със съдебното решение и се е произнесъл в частта по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, която разпоредба е диспозитивна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява съгласие с мотивите, изложени в решението на ДАБ, но приема, че в конкретния казус би могла да се приложи диспозитивната разпоредба на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради което счита, че решението следва да бъде отменено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от данните в административната преписка молбата на В. К. за предоставяне на закрила, приключила с оспореното в настоящето производство решение, се последваща по смисъла на пар. 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ. С чужденеца са проведени предходни административни производства, приключили с влезли в сила решения на административния орган.

По първата молба на В. К. с вх. № 1937 от 10.08.1999 г. до Националното бюро за териториалното убежище и бежанците при МС, подадена от неговия законен представител и майка Н. П., с обжалвано и влязло в сила решение № 2129 от 24.02.2000г. на председателя на Агенцията за бежанците при МС, е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец на В. К. и неговото семейство.

С повторна молба № 1213 от 08.04.2003 г. до председателя на ДАБ, Н. П. отново е поискала закрила в Р. Б. за себе си и за децата си - С. и В. К.. С решение № 343 от 09.04.2003 г. на интервюиращия орган при ДАБ е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут. Решението е обжалвано. С решение от 24.11.2003 г. постановено по адм. дело № 414 по описа за 2003 г. на Софийски окръжен съд, Гражданско отделение, жалбата е отхвърлена.

По третата молба с вх. № 1745 от 24.07.2006 г. на Н. П. за убежище за нея и за децата ѝ - С. и В. К., интервюиращият орган при ДАБ е прекратил производството с решение № УП 173 от 25.07.2006 г. на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и във вр. с чл. 16, ал. 1, т. 9 от ЗУБ. Решението е обжалвано пред Софийски окръжен съд, който с решение № 37 от 18.02.2008 г. постановено по адм. дело № 452 по описа за 2006 г. е отхвърлил жалбата.

От В. К. е подадена поредна (четвърта) молба за предоставяне на закрила с вх. № 1179 от 13.09.2011 г. по описа на РПЦ – С. и рег. № УП 2782 от 13.09.2011 г. по описа на ДАБ.

На 13.09.2011 г. В. К. е запознат с писмени указания на български език относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения. На същата дата е попълнил регистрационен лист с рег. № УП 2782. Чужденецът е регистриран с имената В. К., от мъжки пол, гражданство - А., етническа принадлежност – арменец, с дата и място на раждане - 16.10.1992 г., А., [населено място], религия – християнин, семейно положение - неженен. Личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, дадена пред длъжностното лице.

От В. К. са попълнени декларации рег. № УП 2782 от 13.09.2011 г., 23.01.2012 г. и 25.09.2012 г., в които същият е декларира, че владее български език и желае регистрацията и интервюта с него да бъдат проведени на български език, а решението да му бъде връчено на български език.

Във връзка с отправено искане до директора на Специализирана дирекция „Г” - Държавна агенция „Национална сигурност” (ДАНС), на 16.09.2012 г. е постъпило писмо в ДАБ, с което председателят на ДАБ е уведомен, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Р. Б. на В. К., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

На 13.09.2011 г. длъжностно лице от ДАБ, е провело интервю с чужденеца. По време на него кандидатът е изложил, че няма нови моменти в бежанската му история. Дошъл е в Б. когато е бил седем годишен. Тук е завършил средното си образование, а сега е студент първи курс в Техническия университет. В Б. са приятелите и семейството му. В А. няма никого. Говори и пише само на български език. В А. може да го вземат войник и да загуби живота си.

С решение № УП 151 от 15.09.2011 г. издадено от интервюиращ орган при ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на В. К..

Решението е обжалвано от чужденеца. С решение № 980 от 16.12.2011 г. постановено по адм. дело № 1077 по описа за 2011 г. на Административен съд София-област, решение № УП 151 от 15.09.2011 г. издадено от интервюиращ орган при ДАБ е отменено. Преписката е върната на административния орган за произнасяне по молбата на В. К. в общо производство по реда на глава VI, раздел III от ЗУБ, съобразно указанията дадени с решението по тълкуване и прилагане на закона. Видно от мотивите на решението, на административния орган са дадени указания да изложи логични и изчерпателни мотиви за наличието или липсата на условия за предоставяне на хуманитарен статут на В. К., включително налице ли са други причини от хуманитарен характер, обосноваващи предоставянето на такъв статут по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ в контекста на прилагането на Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС).

Във изпълнение на дадените със съдебното решение указания, на 23.01.2012 г. длъжностно лице от ДАБ, е провело интервю с чужденеца. По време на него кандидатът е изложил, че има арменско гражданство. Има паспорт в А., но не може да го получи, защото първо трябва да изкара военната си служба. Напуснал е А. и е дошъл в Б. през 1999 г. – легално. Тогава е бил на седем години. След това не се е връщал в А.. Преди да дойде в Б. е живял в [населено място], заедно с родителите му и сестра му. От майка си знае, че са напуснали А. заради проблеми, които е имал баща му. Знае, че е бил отвлечен, но не знае подробности по случая. Майка му и сестра му са в Б.. Имат подадени молби за закрила. От 2007 г. баща му е в А., но той, майка му и сестра му не поддържат контакт с него. Майка му и баща му са разведени. В А. живее и баба му – майката на майка му. В А. не е ходил на детска градина и на училище. Учил е само в Б. – завършил е основно и средно образование. Не работи. Не е отбил военната си служба. Сочил, че в А. трябва да влезе в казармата след като навърши 18 години, а той вече ги е навършил. Майка му е разговаряла с консула в А. и той ѝ е казал, че ако отиде в А. ще бъде арестуван и задължен да отбие редовната си военна служба. Затова не иска да се върне в А.. Там условията в казармата са много тежки. Сочил, че в А. се живее тежко. Хората работят в тежки условия на труд. Има случаи на много самоубийства. Опасява се, че ако се върне в А. ще се види с баща си, а се страхува от него, тъй като е бил много агресивен. Исква да получи хуманитарен статут, за да може тук да завърши висшето си образование. Исква тук да създаде семейство, защото чувства Б. като своя родина.

Изготвено е становище рег. № УП 2782 от 02.02.2012 г. от интервюиращия орган, в което до председателя на ДАБ е направено предложение на В. К. да бъде отказано

предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящето производство решение № 642 от 30.08.2012 г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на В. К., поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството история на кандидата. Направил е извод, че по отношение на него не са налице предпоставките за предоставяне статут. Посочил е, че от фактите, които посочва В. К. не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване поради изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, като е изложил подробни мотиви в тази насока. Изложил е, че причината, поради която през 1999 г. семейството на К. е напуснало А. е отпаднала. Към настоящия момент бащата на молителя се намира в А.. Изявленията на молителя за тежките условия при които би носил военната служба не кореспондират с информацията дадена в справка вх. № 01-4278 от 17.08.2012 г. Ако към настоящия момент кандидатът не желае да отбие военната си служба той би могъл да я отложи. Предвид заявеното от кандидата, че е студент във висше учебно заведение, той може да се снабди с удостоверение за това. Държавата му по произход е ратифицирала ЕКЗПЧОС и няма причина да се приеме, че законите в страната са недемократични. Приел е, че от справка вх. № 2096 от 19.04.2012 г. се установява, че в А. няма данни за груби нарушения на човешките права.

Преценил е, че В. К. не е направил твърдения, от които биха могли да се установят и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ. Посочил е, съгласно Закона за военната служба от 1998 г., военната служба е конституционно задължение на всички млади мъже от 18 до 27 години. Въпреки законовите възможности за К. за алтернативна военна служба или отлагането ѝ, поради това че е студент, той търси закрила единствено за да я избегне и да легализира престоя си в Р. Б.. Изложил е, че изтъкнатите социално-икономически съображения за тежкия живот в А. са извън предметния обхват на ЗУБ. В А. не е налице въоръжен конфликт. Посочил е, че за кандидата липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Освен, че не е член на семейството, с което живее в страната нито смисъла на пар. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ, на неговата майка и сестра не е признат статут, за да се приложат посочените по-горе норми. Преценил е, че посочените от кандидата лични мотиви за желанието му да живее в Б., не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Изложил е, че престоят на лицето в Б. за дълъг период от време, фактът, че е учил в страната ни и тук са неговата сестра и майка не съставляват обстоятелства, които да обуславят предоставянето на субсидирана закрила под формата на хуманитарен статут. Нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ следва да се тълкува във връзка с останалите разпоредби на чл. 9 от ЗУБ и урежда такива причини, стоящи извън волята на конкретното лице, от които може да се направи предположение, че правата, живота и сигурността на лицето се явяват застрашени (засегнати) в държавата му по произход. Такива обстоятелства не се сочат от молителя.

По делото е представена "Справка" относно наказанията предвидени за донаторници, които не са се явили за отбиване на военната служба в А., в това число и такива, които не са го направили поради отсъствие от страната и съдържаща информация за алтернативната военна служба, изготвена от Дирекция „Международна дейност и

европейски бежански фонд” при ДАБ, актуална към 17.08.2012 г. Представени са и “Справки” относно актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка в А. и състоянието на човешките права, изготвени от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ и от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ, актуални към 19.04.2012 г. и към 27.09.2012 г. Справките имат характер на официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му и не са оспорени в хода на настоящето производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът, направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателят на ДАБ, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма.

Разгледана по същество жалбата на В. К. е неоснователна. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут на молителя.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от В. К. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение и няма риск от бъдещо такова. В рамките на двете проведени интервюта на търсещия закрила е предоставена възможност да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, от която произхожда и нежеланието му да се завърне в нея. Видно от изложеното от кандидата той е напуснал А. легално и пребивава в Б. от 1999 г. Дори и при пристигането си в Б. той да е имал основание да търси закрила заедно със семейството си, предвид твърдението за преследване и отвличане на баща му, то посочените причини отдавна са отпаднали. Видно от заявеното от кандидата баща му се намира в А. от 2007 г. Страхът от евентуално наказание, поради отклонение от военна служба, не може да бъде определен като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Както правилно е посочено от административния орган, за молителя съществува възможност да отбие алтернативна военна служба или да отложи военната си служба. Дори

посочените възможности да не съществуваша, липсват данни и основания от които може да се направи извод, че лицето ще понесе наказание, несъответстващо на евентуалното си бъдещо провинение, именно поради своята раса, религия, националност, принадлежност към социална група, изразено политическо мнение или убеждение. Изтъкнатите от кандидата социално-икономически причини за нежеланието му да се завърне в А., са извън предметния обхват на ЗУБ. Противно на твърдяното в жалбата, административният орган е обсъдил обстановката в страната на произход на кандидата - А. на базата на представените данни, съдържащи се в справката от 19.04.2012 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на ВКБООН. На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на В. К. не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут. Не се установи лицето да е било принудено да напусне А. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Чужденецът не посочва факти, от които да е видно, че животът му е бил поставен в опасност. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание. От приложените по делото справки относно обществено-политическата и икономическа обстановка в А. и състоянието на човешките права, актуални към 19.04.2012 г. и към 27.09.2012 г., е видно, че конституцията и законите на страната гарантират основните права и свободи на гражданите и тяхното равноправие пред закона. В А. не е налице въоръжен конфликт, който да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация. Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на ДАБ, че спрямо В. К. не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Това, че кандидатът не желае да се завърне в страната си, за да отбие военната си служба, въпреки възможностите за алтернативна такава, не е основание за предоставяне на хуманитарен статут.

Редом с това, по отношение на В. К. не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид декларираното от него семейно положение – неженен. Правилно е преценено от административния орган, че причините на лицето, обосноваващи желанието му да получи статут в Р. Б. не могат да бъдат преценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Посочената норма не е императивна и тя предоставя свобода на преценка на административния орган за предоставяне на статут на

посоченото правно основание. Наред с това нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ не може да се обсъжда изолирано, а следва да се тълкува с във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването в посочената разпоредба на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата си по произход, не е изчерпателно. Поради това статут по други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ може да бъде предоставен, ако завръщането в страната на произход на кандидата се свързва с последици от вида на посочените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Престоят на чужденеца за дълъг период на територията на страната ни, не съставлява сам по себе си хуманитарна причина, с оглед на която може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Р. Б. съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК водещи до незаконосъобразност на оспорения административен акт. Оспорването срещу заповедта се явява неоснователно, поради което жалбата на В. К. следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София - град, I-во отделение, 42 - ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на В. К. срещу решение № 642 от 30.08.2012 г. издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на В. К. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: